

1953

18/11 24. A. Beh. af F. t. L. om Afrustning m. v.

1954

sammen med Tidspunktet for Fremsættelsen af nærværende Forslag her i Rigsdagen.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel udtalte, at de her fremsatte Forslag i Stedet for at være nogen som helst Garanti for Freden vilde skabe Usikkerhed og Uro om Danmark. Jeg tror, det ærede Medlem ikke behøver at nøjes med at sige, at disse Forslag er egnet til at skabe Uro og Usikkerhed om Danmark; man kan allerede med Sikkerhed sige, at disse Forslags Fremsættelse har forøget Usikkerheden og Uroen om vort Land. Man behøver blot at kaste et Blik i den svenske Presse af de mest forskellige Afskygninger. Artikler om, hvorledes dette tomme Rum, som vilde opstaa henede, skal fyldes, er tallose, ogsaa i udpræget liberale Blade. Det er ganske naturligt, at saadanne Artikler fremkommer i Hobetal i den svenske Presse, og det forundrer mig kun, at ærede Medlemmer overhovedet kan undre sig over dette. Det er ganske naturligt, siger jeg, fordi saadanne Forslags Virkeliggørelse vilde have meget direkte Følgevirksomheder for vort svenske Naboland paa Grund af dets nære Naboskab til os og de store fælles Interesser, vi har i Østersøen.

Det var ud fra Frygten herfor, at den daværende svenske Statsminister, Hr. Trygger, holdt sin saa opsigtsvækkende Tale i Malmø. Der er, som bekendt, henedefra rettet ikke saa faa Angreb paa den daværende svenske Statsminister paa Grund af denne Tale. Det forbavser mig, at man kan fremsætte saadanne Udtalelser, eftersom den svenske Statsminister udelukkende ser paa de store Følgevirksomheder for hans eget Land. Det maa da være hans Ret som svensk Statsminister at udtale sig om de Følgevirksomheder, et saadant Forslags Virkeliggørelse vilde faa for hans eget Land. Det var de samme Motiver, som bestemte daværende Udenrigsminister Marks von Würtemberg, da han holdt den store Tale i Upsala midt i September Maaned, medens Folkeforbundet var samlet, om Retningslinierne i Udenrigspolitikken.

Ser vi ud over Europa, forekommer det mig, at der findes mange Urotegn. Den, der med Opmærksomhed følger den europæiske Udvikling, vil neppe kunne lukke Øjnene for den Mulighed, at vi paa ny kan

komme ind i den kontinentalpolitisk Æra i Europa. Vi har kendt disse Tanker før i Tiden, omkring 1905—06, da den daværende tyske Kejser søgte at virkeliggøre den store kontinentaleuropæiske Blok, omfattende Frankrig, Tyskland og Rusland mod England. Jeg mener, at den, der med Opmærksomhed følger den politiske Udvikling i Europa, kan umuligt være blind for, at den er fuld af Urotegn. Hvad det engelske Regeringsskifte bærer i sit Skød, hvorvidt dette vil indlede en udpræget imperialistisk Orientering, skal jeg ikke udtale mig om. Men man behøver f. Eks. kun at læse en Bog som den, der for ganske kort Tid siden er udkommet af en meget anset Mand i Frankrig, Direktøren for Revue des deux mondes, René Pinon, om den fransk-engelske Ententes Fremtidsskabne, „L'Avenir de l'entente franco-anglaise“, for at se, hvor meget Urostof der findes trindt omkring i Europa netop under Versailles-Freden, som Bivirkninger af den Tilstand, Versailles-Freden har skabt; og for at være klar over, at der er Urotegn og Bekymringer nok i Europa.

Da Friherre Marks von Würtemberg holdt sin store forhennævnte Tale i Upsala om visse udenrigspolitiske Retningslinier, var han ogsaa meget udførligt inde paa disse Urotegn i Europa. Nu ved jeg ganske vist, at det ikke mindst fra den højtærede Regerings Presses Side er god Tone at sige: Ja, naturligvis, men saadan en svensk Højremand behøver vi ikke at tage noget som helst Hensyn til. Det er jo de sædvanlige Udtalelser, endskønt som bekendt Friherre Marks von Würtemberg overhovedet ikke tilhører noget Parti i Sverige og, da Ministeriet Trygger første Gang dannedes, vægrede sig ved at tage imod Udenrigsministerportefeuillen i nævnte Ministerium, fordi han ikke ønskede at indtræde i et Kabinet, der var et udpræget Højrekabinet. Han ønskede at faa Vished for, at dette Kabinet i første Linie vilde se paa disse store Spørgsmaal ud fra stats- og landspolitiske Synspunkter, og først da han havde faaet nogen Vished herfor, erklærede han sig efter den Hederstiernaske Affære villig til at indtræde i det Tryggerske Kabinet. I den Tale, han holdt i Upsala den 17. September, udtalte han derfor ogsaa selv, at hvad han havde at sige, skulde ikke paa nogen Maade opfattes som en Valgtale, som